

במטע האבוקדו של המשק, כשעליה סימני מכות. המישטרה חשדה בחליונה, כי ביצע את שתי הרציחות הללו.

מעצרו לא בא רק עקב החשד ברצח, אלא עקב כמה מיקרי אונס חדשים שביצע. באחד המיקרים פגש את קורבנו בתחנת טרמפים. הם חיכו יחד למכונית שתסיע אותם למחוז הפעם, וחליונה תפס את הבחורה ואיים עליה כדי שתתמסר לו. הצעירה היתה בעלת תושיה ומחשבה מהירה. היא הציעה לו כי ילווה אותה למחוז הפצה, ואחריכך תלך איתו לביתה, שם יוכלו להתעלס ללא הפרעה. היא היתה כליכך משכנעת, שחליונה האמין לה, ונסע איתה למכרים שאליהם רצתה לגיע. ושם, בעוד הוא מושחח עם בעלת הבית, טילפנה הצעירה למישר טרה וחליונה נעצר במקום. או התברר כי יש עוד כמה תלונות על מיקרי אונס נוספים שנעשו על ידו באימים ובעוצמת סכין.

הוגש נגדו כתביאישום על ארבעה מיקרי אונס ומישפטו נקבע בבית המישפט המחוזי בירושלים. ב-7 בנובמבר 1976, כאשר השופט שמר עליו הסיח את רעתו ממנו, ניצל חליונה את ההזדמנות ויצא בצעדים בטוחים מבית המישפט. הוא התערב בקהל שהיה בסביבה ונעלם. המישטרה היתה בפאניקה. היה חשש כבד כי האנס החולני ינסה לאנוס

קורבן ברג'ס הנהג האדיב

שוב וינצל את ההזדמנות האחרונה, אולי, לפני מאסרו. שוטרי מישמר הגבול, מלווים ככלבים, נשלחו למצוא את חליונה. מחסומים כבדים הוקמו ליד נמליהתעופה כדי למנוע את בריחתו מן הארץ.

הצעת סירוס

ארבעה ימים אחרי שברח מבית המישפט בירושלים, בשעה 10 בבוקר, נסעה אשה צעירה, נכה, ממכונת הוולבו של מקום שומם, כחיתה. היא עצרה את המכונת והעלתה טרמפיסט, חייל לבוש מדים. לפתע שלף הצעיר סכין מיטבתו, איים עליה, הוביל אותה למקום שומם, ורק אותה מן המכונת. הוא נטל את הרכב ונעלם מן המקום. אחרי ארבע שעות עצרה מכונת הוולבו הלכנה לטרמינל פיסטית אנגליה, שחיכתה בצומת מגידו.

סואן ברג'ס, תיירת אנגליה בת 25, עלתה ללא חשש על המכונת הנהוגה

במדינה

מישפט

ביטחון אווירי

הם רצו טיסת-חינם, אך הצליחו רק לגרום לבהלה ב"אל-על"

כמה רגעים של בהלה אמיתית נגרמו בקיץ 1983 במטוס אל-על שטס מלונדון לישראל. כאשר היה המטוס באוויר, התגלה לפתע כי יש בו מאבטח אחד מיותר. בירורים שנערכו במקום גילו כי על סמך אישורו של מאבטח, שלא היה במטוס, נסעה בחורה צעירה, חברתו של אותו מאבטח.

המאבטח, בחור צעיר וחביב, עבד ב"אל-על" והיה מוכר היטב לעובדי נמליהתעופה היתרו בלונדון. הוא וחברתו, שהיתה בביקור בלונדון, החליטו כי היא תחזור ארצה ללא תשלום, באישורו שלו. ביום המיועד לטיסה הגיעו השניים לנמליהתעופה. הבחור, המוכר לכולם, עבר את השערים עם המיוודה של הנערה ללא כרטיס, והיא באה בעיקבותיו, כאשר היא משמשת באישורו שלו.

עונש בלי הרשעה. האולם הנוסעים מסר לה הצעיר את המיוודה, והיא, מצויידת באישורו, עלתה למטוס. רק כאשר החלו סופרים את הנוסעים ובודקים את המאבטחים התגלה העניין. רקות אחרות של בהלה הסתיימו בכעס ובתביעה-פלילית נגד המאבטח וחברתו.

בשבוע שעבר הסתיים המישפט נגד השניים. הם נאשמו בקשירת קשר, ובקבלת דבר במרמה. מאחר ששניהם צעירים בעלי עבר נקי שעשו שטות, ביקש סניגורם, עורך-הדין רודר מקרין, לשכנע את השופט לתת להם הזדמנות. השניים הודו באשמה, ועדים סיפרו כשיבחה. השופט הארי פס שוכנע, כי יש צדק בבקשתו של הסניגור. לפיכך נקט צעד נדיר, הוא העניש את השניים, בלי להשאיר עליהם כתם של אישום פלילי.

המישפט הסתיים בלי הרשעה פלילית, כאשר השופט הטיל על כל אחד מהשניים עבודה למען הציבור. הבחורה צוותה לסייע לקשישה בירושלים במשך ארבעה חודשים, והמאבטח ישמש כחונך לקשיש במשך אותה תקופה.

דולארים רוסיים

לזיופים כדאי להיזהר — משוטט בעל זיכרון

בשוק הפישפשים נמכרות הרבה סחורות בעלות עבר מפוקפק; לכן, כנראה, חזרו הנאשמים להפיץ את הדולארים המזוייפים שלהם שם. אולם, משום מה, עוררו את חשדם של הסוחרים הרגילים בשוק, ומישהו טרח והועיק את המישטרה. בחיפוש על גופם של לייב גנדלר וחברו, שהציג את עצמו כפלייבס ורצקי, נמצאו עשרת אלפים דולארים מזוייפים. כמכונתם נמצאו עוד 10 אלפים. כל השטרות היו ממוספרים באותו מיספר סידורי עצמו. בחיפוש בבית נמצאו עוד 11 אלף דולר, ובכך הגיע הסכום הכללי ל-31 אלף דולר. בעוד השניים יושבים בתחנת המישטרה ונחקרים, עבר כמ' קום קציני-מישטרה ותיק, הוא הצעיר בפניו של ורצקי ואמר לעצמו, כי את הפרצוף הזה הוא מכיר. כאשר שאל לשמו של העציר המוכר, הבחין מייד כי השם אינו מצלצל נכון. חיפוש כבלנסון התמונה של המישטרה ובמי דור טביעת האצבעות, העלה, כי האיש שהציג עצמו כפלייבס ורצקי אינו אלא לאונד רוס, יליד רוסיה, שעלה לארץ ונאשם כאן בביצוע שוד בביתם של זוג ישישים.

השודדים התחזו אז כקוני תכשיטים יקרים, שהיו ברשות הוקנים, וכאשר אלה מסרו אותם לבדיקת הוקנים, גנבו את התכשיטים ונעלמו. טרם הסתיים אז המישפט, ברח לאונד רוס מהארץ. הוא הוכרז כעברין נמלט וחוזר במסתור

מארצות-הברית. איש לא היה מגלה את זהותו אילולא הדולארים המזוייפים. התובעת, נורית אחיטוב, הגישה את כתבי-האישום נגד השניים והם נעצרו עד תום ההליכים נגדם.

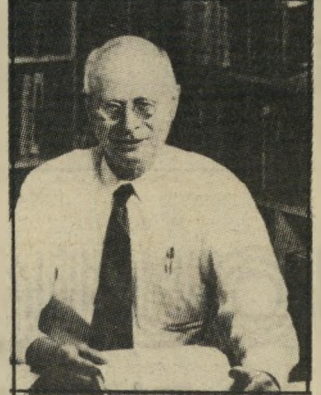
פלילים

מסיבת הפתעה

הפורצים חיסלו בקבוקי-משקה אבל התלוננו על חוסר דולארים

עובדי מישורו של עורך-הדין מנתם רובינשטיין התכוננו לערוך לו מסיבת הפתעה, אך היה מישהו שהפתיע אפילו אותם. העובדים רצו להפתיע את עורך-הדין ביום הולדתו, והכינו במקרה המישרד מעדנים. באחד הארונות שמו בקבוק קוניאק נמוליאון משוכח והיו מרוצים מהפתעה שתיכננו. אולם כאשר נכנסו בבוקר למישרד חיכתה להם הפתעה אחרת.

במשך הלילה פרצו למישרד כמה צעירים. הם חיטטו וחיפשו כסף, אך לא מצאו. אז פנו למקרה, הוציאו את המעדנים והתכבדו בהם. על השולחן המישרדי העמוס תיקים לעיפה. הם מצאו את הקוניאק המשוכח והחילו גם אותו. רק את הסיגריה המלאה חשיש

ארכיאולוג אלברייט איפה איוב? איפה קוהלת?

הביאו הפורצים מהבית. שרידיה נמצאו בבוקר על ריצפת המישרד.

נראה כי כטוב ליבם כמשקה ומאכל, החליטו הפורצים להרוות לבעליהבית. בכתבי-יד בלתי מאומן, באותיות פוסט גדולות, שירכטו הפורצים מיכתבתורה ושמנו אותו על השולחן. הם כתבו: "תודה על הוויסקי, בפעם הבאה תסימו (השגיאה במקור) דולארים".

ארכיאולוגיה הפרקליט שחשב פעמיים

בילעם היה קיים. הבן היה חכם וקול האב נדם

הוא היה אלוף הארכיאולוגיה המיקרואית, בעל ידע היסטורי, פילוסופי וארכיאולוגי כביר, איש שירע והאב את התנ"ך, חוקר בעל זיכרון פנומנאלי. זה היה, כמובו, וליאם פוכסוול אולברייט, האמריקאי שעמד במשך שנים בראש בית-הספר האמריקאי לארכיאולוגיה בירושלים, ואשר מחקריו על הארכיאולוגיה של ארץ-ישראל הם שם-דבר, הרבה מעבר לחוגי המיקצוע.

כאשר נתכנסו, בשבוע שעבר, כמה מאות ארכיאולוגים לכינוס בירושלים,

עורך-הדין רובינשטיין חשיש מהבית, קוניאק מהמישרד

היה עדיין שמו של אולברייט, 13 שנים אחרי מותו, כפי כל. הפעם לא רק בזכות פירסומיו, אלא דווקא בזכות לא-פירסום אחד שלו. היה זה הספר תולדות דת ישראל, שכתבתו עסק אולברייט שעה שנפטר.

האח לא זז. משגילתה אלמנתו את 685 הדפים שהכילו את 150 אלף המלים הראשונות של כתבי-היד, ביקשה את תלמידיו להשלימו ולהכינו לרפוס.

אז התערב, לפתע, אחד משני בניו של אולברייט, רודר, עורך-הדין שהיה מחותנו במישפטי-רצח, ותבע 25 אלף דולר עבור זכות הפירסום.

אחרי משא-ומתן מייגע לא השתוו הצדדים ובית-דין גם נפטרה האלמנה. גם מאמציו של הבן השני, פאול, להווי את אחיו מנוקשות, לא הועילו. איש בקהילה המרעית לא הבין מה הניע פרקליט מצליח להתעקש על סכום כסף קטן למדי ולבסוף החליטו תלמידיו, כי אין טעם להטיח את הראש בקיר ונטשו את העניין.

לא מרדיפת-בצע. לפני חודש החליט חוקר אמריקאי, שקרא בשעתו את כתבי-היד, לפרסם את עיקריו. הוא גילה כי אולברייט פרש יריעה רחבה, החל בשמותיו הקדומים של האל — שדי, אל עליון, אל עולם — עד מילחמות-הדת בימי מלכויות יהודה וישראל.

למרבה הפלא, התעלם אולברייט מהערכת נושאים כה חיוניים לדת ישראל, כאלה שבהם רגיס ספר איוב לא קוהלת, למשל. ומשונה עוד יותר שאולברייט אימץ, בניגוד לדיעה המקובלת בעולם המדע, את הגישה כי 12 השבטים של ישראל לפני המלוכה היו חיקוי של המוסד היווני הקדום אמפיפיקטיוניה. איגור של 12 שבטים שהתרכזו סביב מיקרש אחד. לכל שבט באיגור היו שני נציגים בסנהדרין שהתכנסה פעמיים בשנה (פעם בדלפי, פעם בתרמופוליס). גוף זה ניהל את המיקרש, הבטיח את השלום בין השבטים, איחד אותם לקראת עימותים אפשריים עם אויבים מבחוץ ואף דאג לשערי-החילפין סביב בין מטבעות השבטים השונים.

נוכח גילויים אלה סברו ארכי-אולוגים רבים, כי התנהגותו של רודר אולברייט לא נבעה מרדיפת-בצע דווקא, כבנו של אחד הארכיאולוגים הנכבדים של המאה ה-20 הבין, כחושני הפרקליטיים המחודדים, כי פירסום מחקר שנכתב לפני 20 שנה בנושא שאין בו שנה ללא גילויים חשובים ומאפשרים למדי (וכגון הכתובת הארמית שגילו חוקרים הולנדרים של 1976 והמאשרת את קיומו של בילעם, המקללה-המברך, או הלווחות שנחשפו לפני שנה בצפון-סוריה על כתובותיהם כשפה מערב-שמית עתיקה כן והיתה אם שפת-התנ"ך העברית), לא היה מוסיף כבוד רב לזיכורו של אביו, ולכן הוא טירפד את פירסום הספר.